

Slušam radio jer...

Mjesto ispred televizora je hronično bilo rezervisano – tokom dana za baku i djeda penzionere; naveče se smijene generacije, pa mama i tata zauzmu naudobnije mjesto u našem skromnom domu i jasno nam stave do znanja da šutimo. Televizor je bio jedna od sprava zbog koje smo zaista žudili da odrastemo, jer odrasli mogu gledati televizor koliko ih je volja mislili smo. Vrebali smo rijetke trenutke kada bismo ostajali sami kod kuće, ali tada kao u inat nije bilo sadržaja privlačnog za nas. U tom vječitom vrebanju čarobnog trenutka moja drugarica Suzana i ja smo pronašle nešto za čim je, kako stariji kažu, jagma prestala krajem rata – pronašle smo tranzistor. Sivi grundigovac sa tek ponekim crnim, plastičnim detaljem kao da je čekao dvije djevojčice iz podnožja Majevice ne bi li im uljepšao djetinjstvo. Taj je uređaj moj tata nosio na liniju. Nekoliko je godina nakon rata stojao na ormaru kupeći prašinu koja se zavukla u one rupice iz kojih je dopirao zvuk, pa smo morale da usisamo taj dio. Izvlačile smo lako lomljivu, aluminijsku antenu, riktale okruglim dugmetom na najdražu pjesmu, ali tona nije bilo. Onda smo se dosjetile da su baterije dotrajale. Izvukle smo ih i jednu od njih zamijenile sa ispravnom iz zidnog sata kod mene, a drugu kod nje. Pravile smo se važne što smo smislile idealno rješenje smatrajući se veoma inteligentnima dok se migoljila prva pjesma iz do nedavno prašnjavog starudije donoseći nam riječi *još priča raja da činiš belaja*. Držimo se za ruke, pjevamo iz sveg glasa, plešemo osjećajući ubrzani puls tamo negdje lijevo ispod brade.

- Šta to radite, bolan? – upitao je djed držeći šteku vrata roditeljske spavaće sobe.

- Ništa. – ponavljale smo uglas.

- Meni to ne liči na *ništa*. Hoćete da provalite taki lijep krevet? Silazite odma'!

- Šta rade? – vikala je baba sa donjeg sprata.

- One viču da plešu, a ja kažem da skaču k'o jarcovi.

- Da nisu na krevetu?

- Nisu! – izvlačio nas je djed.

- Ajde što krešte k'o svrake, al' što skaču... Idite napolje iskačite se, pa se vratite. Ko im dade otaj radion, ko?

- Niko! Našle smo ga same!

Svaki se dan ponavljala ista priča, ali su nas na kraju ostavili na miru radi skakanja. Djed je nekad kada smo odrasle hvalio na sva zvona kvalitet Konjuhovog kreveta kojem, kako veli, nema smrti bez malja, a nas smo dvije najbolji dokaz za to. Doduše, radio(n) je u još nekoliko situacija bio predmet nesuglasica u kući pogotovo onda kada smo zvale sa kućnog telefona program uživo naručujući omiljene pjesme. Doduše to se ne bi ni saznalo da nas jedan komšija kamiondžija nije detektovao tokom emisije i detektovano prenio našima, ali ubrzo smo mu oprostile, jer smo smatrale *svojima* ljude koji imaju sličan muzički ukus i koji slušaju istu radio stanicu. Naime, stariji su se plašili da ne dođu astronomski, telefonski računi, jer tad

novca nije bilo ni za osnovno. Dok je komšija kamiondžija putovanja začinjavao sadržajem radija pokušavajući da zaradi za osnovno, Suzana i ja smo svako malo kupovale po dvije baterije od po volt i po, jednu ona, jednu ja lišavajući se taj dan užine u školi. Kupovine baterija su bile rezervisane za petke, jer smo tim danima imale manje časova, pa je i glad bila malo podnošljivija.

- Eto – konstatovala je Suza – znači ovako izgleda odvajanje od usta?

- Ovako izgleda! – potvrdila sam joj.

Javljale smo se i dalje u program uživo kad god bismo imale priliku rizikujući visinu računa, ali ovaj put pametnije – koristeći tuđa imena. Prije tih javljanja uvijek smo se raspravljale oko toga koja će pričati. Kada smo se zacurile u naše su živote uveliko ušle i promjene poput muzičke linije na kasetu i na CD odjednom, a nedugo nakon toga i kompjuter sa svim mogućnostima i pogodnostima. Nije da nismo koristile navedeno, ali smo uredno poštovale grundigovca, jer nam je omogućavao muziku sve te godine kada se ni osnovno nije imalo, a istini za volju, radio je i tamo gdje nema izvora struje. Ambasadorka na sred livade, plutaju oblaci tumaraju nebom, *slušate radio...ugodnu vožnju vam želi...*, glas voditelja programa prekida omiljenu pjesmu, zamišljamo voditelja namćora koji se uvijek drzne da se oglasi u pola pjesme, Suzana mi u bloku reklama priča kako ima rođaka koji radi u radiju, raspravljamo se oko toga da li se kaže *u radiju* ili *na radiju* i zaključujemo da je rođak ipak radi na radiju, a da mi uživamo u radiju.

Život k'o život, neke melodije odsvira onako kako se njemu dopada, a ponekad se i mi jednostavno prepustimo tim melodijama dozvoljavajući nogama da otplesu u skladu s tim. Tako je i Suzana otplesala iz malog podmajevičkog mjesta jednog ljeta. Otišla je po one snove koje smo skupa sanjale otvorenih očiju zureći u oblake dok nam se ne zamanta. Odraslost je na krilima obaveza i odgovornosti donijela nova i znatno jača lupanja srca od onih koje smo osjećale dok smo se javljale u program uživo. Nažalost ta se lupanja nisu mogla odagnati gurajući slušalicu u tuđu ruku tihano govoreći *ti pričaš*. Sve se promijenilo osim jedne stvari – ja i dalje slušam radio svaki dan jer...

Jer je radio sinonim za djetinjstvo, kakvo-takvo, ali naše sa svim onim ljepotama koje smo često dosjetkama morale iznuditi iz svakodnevnice i poteškoćama koje su nas iskalile u ovo što smo danas.

Jer volim da se ljutim na one što rade na radiju kada mi prekinu omiljenu pjesmu da bi rekli nešto, prema mom mišljenju, apsolutno nebitno.

Jer sam naslijedila od bake i djeda, kojih više nema, onaj njihov starinski radio(n) na kojem piše Ljubljana, Beograd, Skoplje...

Jer se više ne bojim visokih telefonskih računa kada dođe poštar nakon javljanja u program uživo.

Jer se više ne osjećam neugodno kada mi neko strpa slušalicu u ruku i kaže *ti pričaš*.

Jer danas imam svo vrijeme ovog svijeta da gledam televizor koliko me volja, ali džaba kad je taj medij strano tijelo u mom voljenju.

Jer sam i danas spremna od usta otkinuti za voltušu i po ako mi se ikada ukaže adekvatna prilika za to.

Jer moje omiljene sevdalinke *još priča raja da činiš belaja* nema nigdje drugo osim na radiju.

Jer mi često treba Suzanino prisustvo, pa makar i imaginarno, da za nijansicu malo ublaži gorčinu života koja valjda dolazi tako s godinama.